

SLADKÁ NEVDĚČNICE

MARCELA SERRANOVÁ

HOST

KLISNA

Ana María byla dvacet let vdaná a stále byla zamilovaná do svého manžela. Dnes už samozřejmě nebyli jako párek hrdlíček, jejich cit s léty ztratil na intenzitě, svěžesti a síle, ale ona vždycky říkala, že chce vedle Víctora zestárnout a že vidí stárnutí jako další životní fázi, která je nevyhnutelná, nezvratná a neúprosná. Ráda říkala do telefonu své kamarádce Bárbaře tahle slova začínající na „ne“, měla pocit, že znějí tak mocně, sebevědomě. Sázela na něhu jako náhradu touhy a představovala si patřičné scény, snila o tom, jak spolu v objetí sledují v manželské posteli film na DVD nebo jak ji on jako pravý džentlmen vede za ruku, když přecházejí ulici v některém z těch mnoha měst, která si ještě přáli navštívit. Pokud se bude snažit, stárí jí přinese dosud neznámou slast a novou energii. Přesto samozřejmě nerezignovala na běžící léta. Z péče o vzhled se stala její hlavní náplň práce; dobře věděla, že Víctor je pohledný muž a nemohla si nevšimnout, že má občas zálezné tendence. Občas? zeptala se jí jednou Bárbara po telefonu a ona se polekala, nato se rozzlobila a týden své kamarádce nezavolala. Ana María své tělo disciplinovaně kultivovala sportem. Praktikovala jízdu na koni na svém

pozemku za městem a Baby — klisnu — měla po manželovi a dětech ze všeho nejraději. Čtyřikrát týdně chodila cvičit, vyhýbala se tukům a sladkostem a pečlivě si hlídala svůj denní příjem kalorií. Krom toho chodila na masáže — jak na redukční, tak na relaxační — a nikdy nevynechala návštěvu kadeřníka, která zahrnovala barvení šedin, stříhání, pedikúru a manikúru. Občas ji to celé unavovalo a padala na ni ochromující touha nechat se být, odevzdat se a žít v souladu se svým věkem. Vždyť když měly tuhle možnost jiné ženy, tak proč ne ona? Ale raději se těm zrádným myšlenkám nepoddávala, uvědomovala si totiž, že to není nic než pokušení, a trpělivě si říkala, no tak, Ano Marío, ne všichni mají tak pohledné muže jako ty a to s sebou nese povinnosti. A pak vážně dodávala: Jak mám vzdorovat obležením mladých žen, když nebudu bojovat proti stárnutí?

Mladé ženy bylo označení každého objektu, na který se zaměřily Víctorovy oči, každého cíle, který nebyl ona. Byly přízrak, strach, zlo. Jak je jenom nesnášela! Snažila se sama sebe přesvědčit, že jsou všechny hloupé, nevzdělané, k ničemu. Došla až k tomu, že stanovila aritmetické pravidlo: čím větší zadek a prsa, tím nižší inteligenční kvocient. Tak se uklidňovala. A také tím, že myslela na děti a na to, jak je Víctor domácký typ, jak moc se mu líbí jejich společný život, jejich krásný — a drahý — dům, jak si užívá nedělní grilování na zahradě, syny a jejich přítelkyně a to, že je jakási tajemná ruka osudu jeho životu tak skvěle nakloněna. Tohle všechno se s mladší ženou zdálo nemožné.

A přesto bylo pomyšlení, že by ji mohl opustit, její nejhorší noční můrou. Nezdar je jako mor, říkala si, páchne,

odpuzuje, vzdaluje člověka od ostatních. Nikdo se necítí příjemně vedle ztroskotance. Zpočátku tě utěšují, pak utečou. Dobře to věděla, vždyť sama to udělala už mockrát.

Anu Mariu nadmíru těšil její milostný život. S každým orgasmem se do svého manžela znovu zamilovávala, žádostivost přítomná v jeho očích jí potvrzovala, že je objektem jeho lásky. (Krom toho se jí zdálo podstatné cítit odměnu za takové úsilí.) Občas, velice zřídka, se sama sebe ptala, jestli je to skutečně sex, co se jí líbí, nebo jestli je to Víctor účastný sexu s ní. S klidem si říkala, že času je dost, že v dnešní době se dá souložit věčně, a při té příležitosti děkovala vědcům, že vynalezli tu modrou pilulku, protože věděla, že jednou přijde den, kdy bude potřeba.

A ten den přišel, dřív, než si myslela.

Malá cysta na prostatě, ano, je potřeba ji vyndat, nic mimořádného. Tak je ubezpečil lékař a Ana María vše zorganizovala, od objednání termínu k chirurgovi až po papíry pro pojišťovnu. Drobná infekce trochu protáhla pooperační rekonvalescenci, ale ona se toho nezalekla. Ani na okamžik se od manžela nehnula, vetřela se úplně všude a vyptávala se na léky a zákroky. Noční ošetřovatelka, hezká dívka, kterou Ana María okamžitě klasifikovala jako jednu z *mladých žen*, podotkla, že od toho jsou tam ony. Ana María ji umlčela jediným pohledem, jedním z těch, které měla schované pro své sokyně. Jako správná obětavá manželka odcházela z kliniky až v noci, krátce poté, co té drzé ošetřovatelce začínala směna, šla se domů vyspat a vrátila se brzy, v devět ráno, aby se posadila vedle manžela

a zkontrolovala mu pulz, teplotu, tlak, léky. Uklidni se, lásco, říkal jí, cítím se úplně skvěle.

Víctor se vrátil domů zdravý jako rybička. Uběhlo několik dní a Ana María usoudila, že teď, když se manžel uzdravil, má nárok na odměnu, o kterou usilovala: o žádostivost v jeho očích. Ale nenašla ji. Počkala několik dní a bála se, že jí dojde trpělivost, vždycky tak afektovaná, protože ji zaměňovala za hrdost. Zkusila známé triky, onu černou noční košilku s hlubokým výstřihem, onen mírně lechtivý francouzský film, sklenku dobrého vína v posteli, šeptání do ouška. Nic. Řekla si, že je ještě brzy, že každá operace má své následky, a další pokusy odložila. Ale dny dál ubíhaly a zdálo se, že touhu jejího manžela nic nezažehne. Začal se jí zmocňovat neklid.

Co když má jinou, Bárbaro? Pověz, co si myslíš?

Po telefonu si dokázala vylít srdce a požádat o pomoc. Osobně se jí Bárbara moc nezamlouvala, měla ji raději na lince. Navíc jí vadilo, že pokaždé když se setkaly a zašly spolu na oběd, její kamarádka začala hořekovat nad svými finančními problémy a Anu Mariu popadal stud, že není chudá.

Promluv si s ním.

Takhle jednoznačná byla Bárbarina rada.

A ona to udělala.

Víctor, stejně jako všichni manželé, nesnášel důvěrné hovory o partnerském vztahu, ale tentokrát prokázal nezvyklou míru porozumění a uvolil se mluvit. A řekl, že jeho libido je pryč, že nechápe, co se stalo, ale že kvůli té malé cystě na prostatě zmizelo.

Není to jen o výkonu v posteli, Ano Marío, je to vážněj-
ší... Sex mě nezajímá, jako by mi operovali mozek.

Ana María ho zaraženě poslouchala. Dohodli se, že Víctor navštíví specialistu. Ale tu noc, zatímco chrápal vedle ní, ucítila v hrudi lehký závan čerstvého vzduchu, který jí připadal tak zvláštní, že se ho rozhodla ignorovat. Když měla další den brzy vstávat, aby stihla své cvičení, rozhodla se zůstat v posteli, přitiskla se k milovanému tělu svého manžela a řekla si, no co, dnes nepůjdu, a spala ještě hodinu po jeho boku, vlahá a spokojená. Náhle to tělo nevnímala jako něco, co jí vzdoruje.

Rozhodla se, že stráví den na pozemku a projede se na Baby, nasaje její energii. A bude se jí dotýkat. Ta její srst byla skoro rudá a tak zářila, leskla se jako slupka kaštanu, a teplý čumák jí oňufával ruku a hledal kousek cukru. Baby byla dokonalá, právě proto se jí tak líbila.

Ale zakrátko nedokázala ignorovat pocity, které ji zaplavovaly. Napadly ji tři myšlenky, jedna po druhé.

První: musím být dobrou manželkou, slíbila jsem stát po jeho boku v dobrém i ve zlém, patří se, abych ukázala pochopení. Je to stejné, jako když se manželé vracejí z války, řekla si, samozřejmě že cysta na prostatě je sotva jedna malá bitva, ale počestné ženy jsou svým mužům oporou až do konce.

Druhá: jsem vzteky bez sebe, z celé té záležitosti úplně zuřím a je mi úplně fuk, že lítá po všech těch doktorech a léčeních, copak si myslí, že impotence je jen tak a nemá žádné důsledky? To mám mít za manžela chlapa, kterému se nepostaví?

Třetí: a víš ty co, Bárbaro? Už nemyslím čtyřiaadvacet hodin denně na mladé ženy. Nulové libido se vztahuje i na ně, možná že tohle je řešení celého problému.

Ale Ano Marío, vždyť ty přece máš ráda sex, nebo ne?

Ano, ale ještě raději mám věrnost, odpověděla rozhodným tónem a v tom okamžiku si uvědomila, že právě odhalila pravdu, kterou neznala.

A rázem pocítila cosi uspokojujícího, co ji zahalilo jako kabát z alpaky za mrazivé noci: cítila, že teď konečně řídí situaci ona. Impotentního manžela lze mít pod kontrolou.

Měla pevnou půdu pod nohama.

Začala si užívat svého nového postavení. A pozdvihovat je. To, co doopravdy bolí, není změna, ale odpor ke změně. Cítila se osvícená, jako tibetský mnich, který nalezne harmonii v uplývání. Vzala slovník Španělské královské akademie a vyhledala slova *celibát* a *cudnost*. Definice se jí nezamlouvaly, volila raději výmluvnější: smíření, povznesení a — dál si pohrávala s tím zvukem, který se jí tak líbil — osvobození.

Představ si, Bárbaro, pustila jsem se do úklidu šatny. A když jsem se dostala k zásuvce, kde mám schované spodní prádlo, tak jsem se přistihla, jak dávám stranou negližé a saténové košilky a schovávám je úplně dospod, kde na ně ani nevidím. Vítej, pohodlné a staromódní flanelové pyžamo!

Ale dej pozor, Ano Marío, co když mu ta léčba vrátí sexuální apetit a on tě najde v posteli oblečenou jako tvoje babička?

Jakápak léčba, libido buď je, nebo není, stejně jako víra. Nezapomínej, že problémem není erekce. Pověz mi,

co kdo zmůže, když prostě necítíš žádnou touhu? A ještě ke všemu to není moje vina. Jaká úleva!

Jako vždy po telefonu, nikdy by totiž nikomu nepřiznala, že ji Bárbara tváří v tvář nudí, jí vyložila svůj věčný strach z neviditelnosti. To ji opravdu děsilo, protože ano, v tom případě by ji Víctor mohl opustit kvůli jiné.

Život Any Maríi se začal měnit. Všechny ty cesty, které Víctor podnikal z pracovních důvodů, přestaly být hrozbou, ostnem pro její ego; na tom muži po jejím boku, který jí mohl být skoro bratrem, nebylo nic hrozivého, byl něžný jako dětská písnička. Neodbytný svůdník spal. Vzpomněla si, jak se její matka vyjádřila o jednom starém strýci, který dříve rád navštěvoval kasina víc, než bylo zdrávo: nezměnil se, jenom mu došla energie.

Přestala se štitit mladých žen. Domácí život dostával dlouhodobý ráz, pevně zasazený do vyjetých kolejí, už vytvarovaný, jako kovový džbán nějaké dávné kultury; on se nevyplíží po špičkách za *tou druhou*, nevyslyší její naléhání. Pomalu ji omrzela přehnaná snaha udržovat se stále mladá, nahota se jevila jako nepodstatná, tak proč tolik námahy a starostí? Milenec, který by jí vynahradil nedostatky jejího manžela, v jejích plánech nefiguroval. Bárbara jí to navrhla, ale ona to hned rezolutně smetla ze stolu. Nepotřebovala milence, nepotřebovala sex, už ho měla dost a teď si užívala věcí, které měly v jejích očích větší váhu než touha. Klidu. Jistoty.

Její děti tu změnu zaznamenaly. A líbila se jim. Předtím jí braly veškerou energii přístroje, cizí ruce, diuretika, nízkotučné produkty, litry vody, skalpely a její tělo se stávalo nepřístupným chrámem, který měl tendenci se sám

do sebe uzavírat a v soukromí se choulit ve stínu jako vyděšené štěně.

Víctor byl na cestách. Ana María se rozhodla, že si nechá vyložit tarot. Její nově nabytá rovnováha si zasloužila potvrzení. Snila o příznivých kartách a uklidňujícím výkladu. Sama Bárbara jí dala tip na kartářku a adresu. Vydala se do čtvrti, kam nikdy nechodila, do jedné z těch, co vysvětlují oněch sedm milionů obyvatel, které prý město má. Pečlivě se připravila, aby se neztratila, a dokonce požádala jedno ze svých dětí, aby jí to místo ukázalo na mapě na Googlu. Vyšla z domu s velkým předstihem, nemohla přece přijít pozdě na schůzku, kterou jí dalo takovou práci domluvit. Bylo jasné odpoledne, konec podzimu a ona se kochala výhledem na zasněžené pohoří, které bylo náhle tak blízko a rozptýlilo ji pokaždé, když pohlédla nalevo od volantu. Zatímco mířila na západ, napadlo ji, v jak úzce vymezeném prostoru se každý den pohybuje, jak limitovaný je její pohled na město, a nadšeně si slíbila, že to napraví. Lidé jako já žijí jakoby s klapkami na očích, řekla si přísně a usoudila, že to nemůže být nic dobrého.

Když dorazila na určené místo, pohlédla na hodinky a zjistila, že je tam příliš brzy. Napadlo ji, že pracující ženy nikdy nechodí dřív na dohodnuté schůzky. Patnáct minut. Fajn, pustím si rádio, řekla si, nač vylézat z auta, cítila se v tom chladivém úkrytu pohodlně. V tom okamžiku jí zazvonil mobilní telefon. Chvilí trvalo, než ho ve své velké kožené kabele našla, jeho zvuk se jí uprostřed všeho toho klidu zdál ostrý a pronikavý.

Mami! Utekla Baby!

Byla to její dcera, volala z pozemku.

Co to říkáš?

Přísahám, že je to pravda, mami, utekla ze stáje a nemůžou ji najít.

Jak mohla utéct, copak ta stáj nemá dveře? odpověděla Ana María s potlačovanou zlobou v hlase.

Vydala příslušné instrukce. Měla pocit, že jí dcera volá naprosto zbytečně, vždyť co ona zmůže s uprchlou klisnou, když je ve městě a za pár minut má jít na výklad tarotu. Ale nebyla to kdejaká klisna, byla to *její* Baby. Zaplašila tu myšlenku, uzavřela před ní mysl, protože to bylo něco, co se vymykalo její kontrole. Baby je v pořádku, rozhodla, a v té známé bolesti vytušila jakousi zvrácenou jistotu. A to jí připadalo příliš nové.

Aby uspíšila minuty, které jí zbývaly, soustředila svůj pohled na domy na protější straně ulice. Byly to chudé, ale slušné dvoudomky, jeden jako druhý, bíle natřené betonové fasády zašlé stářím, malé přední dvorky čisté a dobře zametené, záclony — ačkoliv dost nevkusné — visely, jak se patří. Představila si malé kuchyně, kde je to pravděpodobně příliš cítit jídlem a kde je tak trochu nepořádek, ale útulno. Ložnice musí být tak malé, že se v nich člověk dusí, a koupelny nejspíš mají místo keramické podlahy linoleum, ale jsou dobře větrané a snadno se uklízejí. Vzpomněla si, že jednu dobu chtěla studovat architekturu. Ve svém zadumání zahlédla v dálce postavu, která jí byla trochu povědomá. Ale vždyť já v téhle části města nikoho neznám, pokárala svou představivost. Když se však postava přiblížila, poznala v ní tu nestydatou ošetřovatelku z kliniky, kde operovali Víctora. Jedna z té spousty *mladých žen*,

které ji mučily v jejím starém životě. Je tak zvláštní ji znovu vidět, řekla si Ana María, musí tu někde bydlet, mám to ale dobré oko, poznala jsem ji i bez uniformy. Je celkem hezká, ale to mě napadlo už tehdy, když jsem ji viděla v nemocnici, nepopírám, že mi nesedla hned od začátku. Tohle všechno si Ana María pomyslela, zatímco se žena na protějším chodníku na okamžik zastavila, pověsila na plot tašku s chlebem, kterou nesla v jedné ruce, a druhou šmátrala v kabelce. Asi hledá klíče, usoudila Ana María. Dobře si prohlédla číslo domu, ne, nebyl to ten, kam měla namířeno, nebylo to místo, kde se vykládal tarot. Naštěstí. Ale než se ošetřovatelce podařilo najít klíče, dveře domu, kde nejspíš bydlela, se otevřely. Postarší muž, vysoký, statný a světlolasý, v domácích papučích a zabalený v županu, docela fešák, na ni zavolal.

Miláčku!

Zvedla hlavu, usmála se a v okamžiku se mu vrhla do náruče.

Aně Maríi trvalo několik sekund, než poznala muže, který na ošetřovatelku volal. Sotva tolik, kolik trvá mysl, než si uvědomí pravdu.

Připadlo jí, že v dálce slyší řehotání klisny.

MERUŇKY A DÝNĚ

Nakonec je všechno jen otázka meruňek a dýní. Jako by život byl sad. Ale tahle myšlenka ji napadla až později.

Leticia každé ráno otevřela oči, pohlédla oknem do zahrady, soustředila se na zeleň listů pomerančovníku a pocítila příliv energie, jako by na ni někdo namířil hadici s ledovou vodou a chladný proud pronikl do každé skuliny jejího těla. Nikdy nevstávala z postele s nechutí, nikdy nepocítila tu nejasnou ranní nevolnost, která nám dává na srozuměnou, že jsme, kým jsme, že jsme tady a nejde s tím nic dělat. V kuchyni, vedle kávovaru, měla seznamy: každý večer si předtím, než šla spát, sepsala činnosti na další den; čím více položek, tím lépe využitý se jí zítřek jevil. Byla to velice rázná žena, k uzoufání efektivní. Zběsilá, dalo by se říct, ve svém neustálém pohybu až frenetická. V koupelně se nikdy nezdržela déle, než bylo nutné, jen rychlá, posilující sprcha, přelíznout rty rtěnkou. Pak vzala svou koženou kabelu plnou papírů — které v příštích hodinách postupně vyřídí — a stále ještě prostoupená tepem mokré hnědé hlíny, kterou viděla po probuzení pod pomerančovníkem, opustila dům a vydala se vstříc ulicím, ignorujíc masu smutných, skleslých lidí. V každém chtěla

vidět milou tvář. Vracela se pozdě, vyčerpaná, ale úkoly měla splněné. A zatímco si vychutnávala svou poslední denní kávu, honila se jí v hlavě některá z vět, které jí řekly její přítelkyně. Někdy ji označovaly za staromódní, už je nebavilo stále jí opakovat, že moderní život, byť může na mnohé působit nehostinně, má i své výhody, jako například to, že není nutné tolik běhat po městě, protože se spousta věcí dá vyřešit přes internet. Leticia to s počítáním uměla dobře, v hodinách volna ráda brouzdala po síti a nahlížela do životů jiných lidí, přivlastňovala si je, dozvídala se nové informace a užívala si překvapení, které jí to přinášelo. Ale pevně věřila, že účty se platí na úřadě. A dopisy se hází do schránky. Jídlo se kupuje v supermarketu. Boty se spravují u obuvníka. Vklady se provádí v bance. Texty — pracovala jako korektorka — se odevzdávají osobně. Diskutuje se slovně, tváří v tvář, a ne po telefonu nebo prostřednictvím toho prostoru bez tváří a jistot. A že nejlepší slovníky jsou v nakladatelství, a proto dělá svou práci tam, a ne doma v pokoji, kam pronikají ruchy ze všech stran. Zkrátka a dobře, Leticia považovala své kamarádky za trochu líné, ale myslela to dobře, nebyla v tom žádná zášť. Vzpomínala si na vyprávění o výstředních lidech, kteří se odřízli od světa, zavřeli se ve svém domě a nevycházel ven, a na příběh jedné trochu pomatené ženy, která se přestěhovala do nejvyššího patra výškové budovy a už nikdy nesešla dolů. Svět je tam venku proto, abychom se na něj vrhli a zhlkli ho na posezení, říkala Leticia, a ne proto, abychom se před ním schovávali. Ve svém přízemním domě, kde se dotýkala země, která přikrývala kořeny jejích rostlin, cítila něco, co by dokázala jen těžko vysvětlit: tíhu.

Tu nezbytnou tíhu, zákon gravitace, který ji držel a nedopustil, aby vylétla jako střela do nebes.

Tak žila až do onoho dne, kdy na její dveře zaklepali lidé z vedení jedné stavební firmy. Informovali ji, že všichni majitelé domů v jejím bloku souhlasili s tím, že své pozemky prodají — za dobrou cenu —, aby se zde mohl postavit bytový dům. Kdyby odmítla, zůstala by sama, odříznutá od světa obrovskými betonovými kvádry, a mohla by jen vzpomínat na život, který už není. Chtěla protestovat, kopat kolem sebe, ale pochopila, že její osud je zpečetěn, a přestože se utápěla v nespokojenosti, zvládla situaci s obvyklou grácií a začala si hledat nové místo k životu. Zkrátka pochopila, že dům není dobré řešení: všechny byly buď příliš velké, vyžadovaly moc bezpečnostních opatření, nebo za ně chtěli příliš mnoho. A ty nejhezčí se nacházely daleko, v hodně odlehlých čtvrtích. Smířila se tedy s myšlenkou, že změní ráz svého každodenního života a koupí si byt.

Nalezla dům přesně podle svých představ, v rezidenční čtvrti se širokými chodníky a stromy s košatými korunami, kde se procházeli důchodci v doprovodu ošetřovatelek a mladé maminky s kočárky. Nakonec ji přesvědčila jeho výška: měl jen pět pater (představa hodně vysoké budovy ji zneklidňovala, točila se jí hlava z pomýšlení, že by se dívala na svět z veliké výšky). Na prodej byl byt v posledním patře: penthouse. Osamocený v malé věži, bez přímých sousedů, bez zvuků ze stran či seshora, obklopený prostornými terasami. Nikdo mu nebude dupat po stropě, nikdo ho nezaplaví stupidním hlukem televize, nikdo se do něj nebude dívat ze sousedního balkonu. Byl tak krásně

nezávislý. Leticia, která ještě nepřestala oplakávat svůj starý dům, si pomyslela, že v rámci neštěstí, které ji čeká, učiní tenhle byt její život alespoň trochu snesitelnějším. Koupila si ho a nastěhovala se tam.

V prvních dnech se pokusila pokračovat ve své obvyklé rutině. Jenom odcházela o něco později, než bylo jejím zvykem, protože se bavila tím, že pozorovala nové rostliny — nyní už v květináčích, ne v pevné zemi —, kterými zaplnila své dvě velké terasy. Automatické zavlažování za ni dělalo veškerou práci, takže se nemusela zabývat zaléváním, pouze tím, že se na ně dívala. Byly tak nádherné! Tři pomerančovníky ve velkých květináčích. Což bylo opravdu nezbytné mít zahradu? Posléze se pokárala, začínáš být líná jak veš, Leticio! a vyrazila ven, aby zahájila svůj hektický pracovní den. Když bydlela v novém bytě týden, uvědomila si, že nejenže odchází ráno později, ale také se odpoledne vrací dřív. Když totiž vyřizovala některou z té spousty záležitostí, vzpomněla si na zlatavé světlo, které v určitou hodinu dopadalo do jejího obývacího pokoje, a pospíšila si, aby ho nezmeškala. A výhled, ten výhled na hřebety hor byl vpravdě královský, červená, fialová, modrá, vrcholky stále měnily barvy, jak si toho měla nevšimat?

Jednou zrána, když pila kávu ve své nové kuchyni, si pomyslela, že by měla nějak zařídit ten pokoj, který nechala prázdný, protože nevěděla, jak ho využít. Se šálkem v ruce tam zamířila a pozorovala ho ode dveří. Pracovna, řekla si, byl by ideální pro pracovnu, ale hned si odpověděla, na co by mi byla pracovna, když nepracuju doma? A co si sem třeba postavit počítač? Zamyslím se nad tím o víkendu, teď nemám čas.